Otto Schneid
Papers

Who are you?
(M, a talk)

3

63:16

18

1

מי אתה?

ספור.

6/6/51 (!?)

דורון יצא מן המונית, הנהג את ארנקו, שלם, והשתדל להזכר לאיזה נסע בוקר הנה לפני שנה עתה.

השמש המטירה אש על ראשו (המשוח), ערפל חם עטף את העבר הקרוב, (מימיו נשא מלוכה (?)) והנה בית-קפה. דרוך צריך להכנס ולשקוע אל המזכיר שלך הבמה. סבל זה נתן הבקלה מיד לעצמו ~~לתת~~ ~~[illegible]~~ לו עיני את עצמו [illegible], אך במי השיחה הטלפוני ~~[illegible]~~ מה כסא שבכיסו. את בית-קפה זה יש לעזוב מהר, אחרת ימש מלבו ושכל.

אשרי הנזהרים בחוצות. אם אמרות נמוסת. טוב להיות עם פטר מתנה. טוב היה להנשון ככה עם ההמון הבחוץ הזה, כי בחינתו אין מורגשות ונכנס כמעט שיגעון נשמע, [illegible] החום [illegible]

אין הרגש את המלחמה שעליה הוא חי. היו ימים
שהיה לו כובע, אבל מאז עברו אולי שנים. ולב
נחמד היה קודם אושר כשהוא שם את הכובע
הצה על ראשו. וזה רגע עד הפעם. מפעולתם
הימים שהצא מהם יפיה של אשה. אין קץ
לפגיון ~~[illegible]~~ ולחסר, לשגת הגולמה בעולם ואלוהו. אין
קץ-עבן מבעל מבטחת-בית. אויה! עד מתי ושמה
בים התהום ומצוק אין עונה בנעליה הבלואות
כנפת הרגלים צורבות: כמו חנוק מאמצה ושאה
שהיו על המתחלות התחילות, משום קרואו לו
אחיו "המגול, הרעב. על נזר מתחיל לוסטריג,
*משאו הקטן שבעם. "בלצאי תמשה לו להשאיר
אצלך את מגלבתי" — פנה בנוין לבעל משכנתה
אותה "בבקשה, אדוני. ואין שמה לדאגותיו
ועתך*. * מה מעשיך פה?" — התערב בנצבת
מוכר ~~[illegible]~~: ~~[illegible]~~ "אתה נוהג כלתם רגלי קבב

"לך משהו?" גדעון העמיד פנים כאילו הכיר את
הנאשם. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ זה נראה עליו יותר ~~[illegible]~~ מאשר הוא
עצמו על עצמו. בלי משים שתה כוס אחרי כוס.
הניד התנועה סרה מעל צוארו והוא התכונן לקום
תנועה בתוך השכחה, עבר להעזה ושאל
את המכר המדומה:
— מה אתה רוצה?
— תשאיר [?] מתוקף איש נאמן?
בעבור שעה מצא את עצמו בתוך רחוב צר
הומה בריות. בעיניו היו כולם עשירים, גבוהים ועסוקים
בענינים חשובים. המלבושים שעל ראשיהם היו
לכתרים. נדמה לו שאין הוא ראוי להתהלך בין
כל המבולים [?]. עזב מעט ונשען על המדרכה
הצרות ויתכופף כדי לא להפריע לצעדי הרבים.
עליונים יביט מסולמו התחתי. ממעמקים ישאו עיניו
אל רגלי נשגבים. בעצם יש עוד איזו תנועה

בניס. ואפשר לחזור אל הקיוסקאי ההוא, בלבוי (יסכים) למער

כל מים. אך גם הזנוק התנפץ חופשי. (הלא טוב) מפסגה,

ובקצב רתצר נתצו המקום. צריך לעבור בלי לבלוט

להעמיק פני אתר העוברים (להיראות) ולא כאלה אשם מישהו.

(נפתח ומים הרטוב)

~~בנוסף~~ שם אקרה לפניו מס ~~אי~~ אברג לאות שמו

היבש. ~~הרטוב~~ הבורון הביס כה ונה לבל ונמנו

איש מאנשי המוסד או ורחב האורחים הנכבדים, ולא

יקראו חלילה בפניו מלאי הבושה ואת הכנה לקחת.

ואת חתיכת הסבון (המופקרת פה) כי לבו חלו תאומות מניבה.

סביב סביב חפצים בלתי נשמרים, כל מיני פחים ושקים

וחמרים שונים ראויים לשמוש. התפרקתי הרצאה

בודאי תשפט את חיצוניות העלובה ותסלה את מציאותי.

כך ~~הוא~~ יוכל לעבור דרך החצר/להכנס בתנאי שלא או

המטבח לבקש עבודה. אולי יקבלוהו כשותף צלחות

והוא יעשה את העבודה הזאת בזריזות ובמסירות, 10

בצאתו אל הרחוב הרעש הקלה והענות

בצכות ראשו גלח, וגם השמש כבר היתה קרובה לבוא.
לרגע נפתח חלון צומת הרחוב ומבעדו נראה עולם רחוק.
במונית עבר אחד ממכריו, דרש בשלומו ונעלם.
מוצאי נסע הביתה. אולי היה גם לו כדאי ללכת
הביתה, אך ויפול לנפש. אבל המכתבת אינה פנויה
לו בדיוק. הרבה זמן עבר מאז היה בית שלו אמתית
לאחר המלחמה השתטח על מטתו שנמצאה בשני שקפאי
הכלא. איך ישאל ואת מי ישאל? כל הדברים הרחוקים
ונכונות ומחשבות שעלה נקשה לחזור, בשאון ולבצים
גון ולמה לעשות את הדרך ולא ללכת לאיבוד.
היה לפתוח לבדו ביין חריף, אלו
הבטיח מישהו ולא ומדבר. אלו זה אשר פעם
אינו מדבר כל כך הרבה כמו היום.
השבתי לגמור את הקפה היום, אבל לא
יכולתי לעשות כשטלפנת ושלחת אותי הביתה? ואחר
חנתה לחנות ואלו יצאות בתנאים בלתי רגילים קלי כנגע,
בלי נירוש,

~~ומם~~ קלו כפה. הקבוצת נשארה עם הילדים כי

אחרי ההרכבה עוד החום של הקן נמשך. אני קרובה

שאנו לחפש וכו'. בנמה מקומות היתי, ~~[illegible]~~

~~[illegible]~~

~~[illegible]~~

~~[illegible]~~

דורון הצדיק והרגיש ~~[illegible]~~ עוד שהלך כנה. ~~[illegible]~~ [illegible]

המציאות, ומי אתה? מה הנכר ומה בתוק? מי הנושא

בבטחה ומי התגעה אלו דרך? מי היוצא אל מטרה ומי החוזר

הביתה?

שלאחר היום ... אלה

א׳ עד שנזכור גמסעה הקטנה ~~[illegible]~~,

וגם הלאה היום את המלחמה הרגיה הלאה, ראות הסיבה הוספת

לחפש. נסע עוד?

הלא עליה הרגע מכבר, היא היתה לו מקום מבטחים ומבצר

והיא נתנה לו הצדקה ולכות קיום. מה טוב שבולשים דמסעדה הבדורה

אינם רואים את האציל אליהם מבעד בפתח האחורי. היא היתה נוצצי

נשכלת למראהו וכן שיחתה ~~אליו~~ המטופח היה מורגש עליו. היא נראתה

ברגע זה כמו שנראתה ~~[illegible]~~ בראשיתה, ביפעת עולם, כדואית צמאה

הנפש דבבוצה ושלמה, כאילו האם השמימית הואילה לרדת וללבוש בשר

ודם. צריך להסתיר יותר, כי היא עלולה להסב ראש ולהפיל את

המסכה האלהית. הלא לצאת מתהומות אלה היתה מלחמתו הגדולה ואין

לו עוד אחד וכח למשנה נצחון. אוי לו למסכן המביט עכשיו אליה באומץ

~~[illegible]~~ העינים המאוהבות, והלא אפילו באפן בדוק כאילו חבר עליו.

האיש היושב כאן בעל כולו חרוי ועד הופעתו כלומר החי, כאילו הסתער מאין

מבוררין או נפגע אותו, כדי להאבק ממש לאשר האדיר

שהוא נבל ~~[illegible]~~ מיכו.

ו~~באמונ~~ נצח. אין יודעים אף מי הוא המקור ומי החקוי, הוא או הוא?

ואולי הוא בעצמו (איננו) חלק מפרפרה זה, חלק רפה שירד וצף? אם

יסתכל ויראנו — יזעזע, שכן הוא הקריקטורה שלו. יהי כן,

יראה המסך המאויר ~~את~~ מה תגל..

אני ~~[illegible]~~ (זונק) קלהולו, בריחת בריחה יונה.

נפתלי שי"ר

מ י   א ת ה?

דורון יצא מן המונית, הפך את ארנקו, שלם, והשתדל להזכר למה נסע דוקא הנה ולאן יפנה עתה.

השמש המטירה אש על ראשו החשוף, ערפל חם עטף את העבר הקרוב, וימינו נשאה מזודה קטנה. הנה בית-קפה. ברור רק שצריך להכנס ולטלפן. לבטל משימה וכל חובה. xxxx סדור זה נתן הקלה מיד, וטעמו לא ענין את דורון כלל, אלמלא דמי השיחה הטלפונית שגרעו עוד מן הכסף שבכיסו. את בית-קפה זה יש לעזוב מהר, אחרת עלול מלצר לגשת ולשאול.

אשרי הנדרסים בחוצות. גם אחריות נמאסת. טוב להיות פעם פטור ממנה. טוב להנשא ככה עם ההמון הרחוק הזה, כי דחיפותיו אינן מורגשות, והרעש כמעט שלא היה נשמע, לולא מצץ החום מן הראש את הלחות שבה החיים. היו ימים x והיה לו כובע, אבל מאז עברו אלף שנים. כשהיה דורון שם את הכובע הזה על ראשו של ילד נחמד, היה x זה קורן מאושר, והכובע ירד עד הפה.

גדולים הימים שאדם בונה יפיה של אשה. אין קץ לפריון ולחסד, לשפע ההולדה בעולם ומלואו. אין גן-עדן גדול מבטחת-בית. אויה! עד מתי אשחה בים המרה ואצעק ואין עונה? בנעלים בלויות צורבות כפות הרגלים. צמא חונק מלמעלה ושולח שלוחיו אל המחילות התחתיות, משם קורא לו אחיו הגדול, הרעב. עוד זה מתחיל להטריד, המשא הקטן שביד. "בודאי תרשה לי להשאיר אצלך את מזודתי" - פנה דורון לבעל-מסעדה אחת. "בבקשה, אדוני. אני שמח להתראות אתך". "מה מעשיך פה?" - התערב פרצוף מוכר. - "אתה נראה בלתי רגיל. קרה משהו?" דורון העמיד פנים כאילו הכיר את האיש. זה כנראה ידע עליו יותר מאשר הוא יודע על עצמו. בלי משים שתה כוס אחרי כוס. היד החונקת הרפתה עתה מצוארו, והוא התכונן לקרוע פירצה בחומת השיכחה, עבר להעזה ושאל את המכר המדומה:

- גם אתה רווק?

- מאימתי מתלוצץ איש כמוך?

כעבור שעות מצא את עצמו בתוך רחוב זר הומה זרים. בעיניו היו כולם עשירים, נאים ועסוקים בענינים חשובים. הכובעים שעל ראשיהם היו לכתרים. נדמה לו שאין הוא ראוי להתהלך בין כל הגדולים. עוד מעט וישכב על המדרכה הזאת ויתכווץ, או יצנח מבעד חור שמתחתיה ויתגלגל פנימה, כדי לא להפריע לצעדי הכבירים. אליהם רק יביט מעולמו התחתי. ממעמקים ישא עיניו אל רגלי נשגבים. בעצם יש x עוד איזו פרוטה

בכיס. אפשר לעבור אל הקיוסקאי ההוא, בודאי יסכים למכור כוס מים. אך גם הצורך ההפוך מורגש. הלא כאן מסעדה, ובקצה החצר נמצא המקום. צריך לעבור בלי לבלוט, להעמיד פני אחד העובדים, או להיראות כשליח מטעם מישהו. שם נקרה לפניו מזל, ברז נפתח ומים הרטיבו את שערו היבש. הביט כה וכה לבל יראנו איש מאנשי המוסד או אחד האורחים הנכבדים, ולא יקרא חלילה בפניו מלאי הבושת את הכוונה לקחת את חתיכת הסבון המופקרת פה, כי לבו מלא מזימות גניבה.. סביב סביב חפצים בלתי נשמרים, כל מיני פחים ושקים וחמרים שונים ראויים לשמוש. התפרוקת הרטובה בודאי תשפר את חיצוניותו העלובה ותסווה את מזימותיו. כך יוכל לעבור דרך החצר ולהכנס בחופש מלא אל המטבח לבקש עבודה.

אולי יקבלוהו כשוטף צלחות והוא יעשה את העבודה הזאת בזריזות ובמסירות, הלא עליה התגעגע מכבר, היא תהיה לו מקום מבטחים ומבצר, והיא תתן לו הצדקה וזכות קיום. מה טוב שהיושבים במסעדה ההדורה אינם רואים את המציץ אליהם מבעד הפתח האחורי. היא היתה בודאי נבהלת למראהו ובן שיחתה המסופח היה מתרעם עליו. היא נראתה כרגע שוב כמו שנראתה בראשיתה, בימות עולם, בבואת דמות הקודש בכבודה ובעצמה, כאילו האם השמימית הואילה לרדת וללבוש בשר ודם. צריך להסתתר היטב, כי היא עלולה להסב ראשה ולהפיל את המסכה המלאכית. הלא לצאת מן הכלא ההוא היתה מלחמתו הגדולה, ואין לו עוד אומץ וכח למשנה נצחון. אוי לו למסכן, המביט עכשיו אליה באותן העינים המאוהבות, והלא אפילו באופן דבורו כאילו חזר עליו. בכלל האיש היושב שם כולו כחקוי וכל הופעתו כצלום החי. כאילו הסתעף משהו מדורון או נאצל ממנו, כדי להתמכר מחדש לאושר הארסי שהוא ניצל מידו. או בעצם, מי הוא המקור ומי החקוי, הוא או הוא? ואולי הוא בעצמו איזה חלק מיפהפה זה, חלק רפה שירד ודל? אם יסתובב ויראנו - יזדעזע, כי דורון הוא הקריקטורה שלו. יהי כן, יראה המסכן-המאושר מנה תקל..

אוי לנתקל בזהותו, בריחתו בריחת יונה.

בצאתו אל הרחוב הרגיש הקלה ורעננות בזכות ראשו הלח, מי יודע כמה זמן היה שם, וגם השמש כבר היתה קרובה לבוא. לרגע נפתח חלון בתוך הרחוב ומבעדו נראה עולם רחוק. במונית עבר אחד ממכבדיו, דרש בשלומו ונעלם. בודאי נסע הביתה. אולי היה גם לו כדאי ללכת הביתה, או אפילו לנסוע. אבל הכתובת איננה זכורה לו בדיוק. הרבה זמן עבר מאז היה בתא שלו מתחת לאחד הגגות והשתטח על מטתו שנגעה בשני שפועי הגג. מעל הגג או על ידו או מאחוריו היו עוד חדרים, לא עלובים כאלה, אלא טובים וברוכים, וגם בת צחוק היתה בהם, ובתוכה היתה מיטתו של דורון. מאויר צונן וצח באו הדים טובים כמו לטיפות. מי יודע את

הדרך אל החדרים ההם ואל צליליהם? אולי היה זה שביל צר וגבוה,
ורוחות נשפו ~~xxx~~ וקברוהו בחול לבן כשלג, ואין שביל. איך יוודע,
את מי ישאל? כל הדרכים ארוכות ומוליכות שולל, וקשה לחזור, ~~xxx~~
כשאין יודעים לאן ואל מי. טוב לדעת את הדרך ולא ללכת לאבוד.
לו היה לפחות לבדו באין מפריע, הלא הצטרף אליו אחד ומדבר.
מה תדבר כל כך הרבה, בחור חביב? אתה דומה לצעיר שעל תצלום דהוי
מימי נעורי. גם המזודה שבידך היא שלי. הוא הזדקף והרגיש על-
ידי-זה, שעד עתה הלך כפוף. איה המציאות ומי אתה? מה הנכר ומה
ביתך? מי היושב בבטחה ומי התועה ללא דרך? מי היוצא ללא מטרה
ומי החוזר הביתה?

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]